

Son zamanlar Vətənin efir məkanından bizə ötürülən hər bir informasiyaya inanır, canımızı qurtarmaq üçün qaçaqçaqla ayrıldığımız Şuşaya fərəhlə qayıdacağımıza əminlik yaranırdı. Evdə yır-yığış edir, nəyimiz vardısa, qutulara yerləşdirirdim ki, "Köçün!" deyəndə birinci mən özümü yetim. Sağ olsun dövlətimizi, bizi hər şeylə təmin edəcəkdik. Lakin xatirə əşyalarını, kitab-dəftərimizi aparmağı qərara aldım. Bir də özümlə misli görünməmiş bir əmanət götürəcəkdim...

Anam Şuşa həsrəti ilə əbədi mənzilinə köçdü. "Məni Cıdır düzündə dəfn edərsiniz!" - deyə vəsiyyət etmişdi. Bu işə bizim imkanlarımız xaricində idi. Şuşaya qovuşmaq arzusu ürəyində qaldığı kimi, bu arzusu da ürəyində qaldı anamın. Mən işə murad atının belində Şuşama doğru pərvazlanırdım. Ona görə də anamın məzar torpağında bir ovuc götürüb kəlağayımın ucuna bağladım. "Kəlağayımın ucunda o nədir belə ağır-ağır sallanıb?" soruşanlara cavab verirdim: "Əmanət!" Mənim üçün müqəddəs olan bu əmanəti - anamın torpağını heç bir qutuya qoya bilmirdim, onu özümlə daşıyırdım.

Xəbər gözləyirdim! Ölkəmin, Dövlətimin, Şuşamın şad xəbərini! Nəhayət, gün doğdu vətənimin üstü-

Müqəddəs əmanət

nə! Azad, demokratik ölkəmdə Şuşam azad oldu!!!

İyirmi səkkiz illik uzun, acı bir həsrətə son qoyuldu! Vətənimin paytaxtı Bakıda bu şad xəbər görünməmiş bir izdihamla qarşılandı. Sevinc və göz yaşları içində hamı bir-birini təbrik edirdi. Lakin biz Şuşamıza qayıda bilmədik, çünki tikin-

(Hekayə)

ti-abadlıq işləri başlandı. Dövlətim abad elədi Şuşamı. Dövlətim evlərimizin yerində müasir tipli evlər, məktəblər, mədəniyyət ocaqları tikdi. Sonra bizə köçmək əmrli verildi.

Maşınlar maşına, avtobuslar avtobusa, təyyarələr təyyarələrə dirəndi: bizi köçürürdülər. Bu, necə xoşbəxt köç karvanı idi!.. Sevincimdən qəhqəhə ilə ağlayırdım. Vertolyata çatmaq üçün körpələrimi özümə yük edib, yığıla-dura getdiyim yollardan indi fərəhlə dönürdüm. Şuşam çox şad idi doğma övladlarını qoyununa alacaqdı deyə! Mən çox şad idim Şuşama qovuşacağam deyə.

Şuşama çatanda axşam idi. Elə çıraqban idi Şuşam, tərifiyə söz tapamıram. Cıdır düzünün başında bayrağımız dalğalanırdı. Altında bu sözlər yazılmışdı: "Qarabağ - Azərbaycan"dır!" İzdihamın içindən

gözlərimi Milli Bayrağımı-zı və ətrafımı bürüyən nur selinə dikmişdim. O nur seli axıb onun altındakı çiçək baxçasını nura qər qədirdi. Sözlərimi unutmuşdum. Dərdlərimi unutmuşdum. Qulaqlarımda yalnız bəxtəvər gülüşlər cingildəyirdi. Mən bəxtəvərlikdən özümü itirmişdim. O nur baxçasının içində bəyaz

libaslı nurlu bir xanım sevincə dolaşırdı. Şuşamın nurundan pay aldığından parıldayırdı. O, mənə əl edirdi. Təbəssümündə bir mərhəmklik, bir bəxtiyarlıq vardı. Diqqətlə baxdım: bu, mənim ANAM idi! Qismətini Allahdan alan anam əllərini mənə uzadıb kəlağayımı göstərirdi. Anladım onu! Anam məzar torpağının Şuşamın torpağına qovuşmasını istəyirdi. Əmanəti tapşıracağım yeri tapdım! Kəlağayımın ucuna düyünlədiyim torpağı bayrağın qabağında əkilmiş gül-çiçəyin arasına səpdim. Elə bil, üstümdən dağ götürüldü. Bəxtəvər oldum:

- **Natəvanın, Üzeyir bəyin, dahilərimizin müqəddəs əmanəti Şuşama qovuşduğu üçün!**

- **Anamın müqəddəs əmanətini Şuşama qovuşdurduğu üçün!**